

deSingel

wo 18, do 19, vr 20,
za 21 dec 2013

Rode zaal Grote podia

Wim Vandekeybus & Ultima Vez & Ictus
What the body does not remember

De voorstelling duurt ongeveer **1 uur en 30 minuten, zonder pauze.**

dans 2013-2014

Tanztheater Wuppertal Pina Bausch
do 17, vr 18, za 19, zo 20 okt 2013

Daniel Linehan Artiste Associé
za 26 okt 2013

Sidi Larbi Cherkaoui & Eastman
wo 6, do 7, vr 8, za 9 nov 2013

Emanuel Gat & Emanuel Gat Dance
do 14, vr 15, za 16 nov 2013

Daniel Linehan Artiste Associé Workshop
ma 18, di 19, wo 20, do 21 vr 22 nov 2013

Anne Teresa De Keersmaecker & Rosas & Ictus
do 5, vr 6, za 7 dec 2013

Wim Vandekeybus & Ultima Vez
wo 18, do 19, vr 20, za 21 dec 2013

Sidi Larbi Cherkaoui & Eastman & Yabin Dance Studio
vr 10, za 11, zo 12, di 14, wo 15, do 16, vr 17, za 18, zo 19 jan 2014

Anne Teresa De Keersmaecker & Rosas
do 13, vr 14, za 15 feb 2014

Laurent Chétouane
za 15, zo 16 feb 2014

Vincent Dupont & J' y pense souvent (...)
wo 19, do 20 feb 2014

Boris Charmatz & Musée de la Danse
za 22 feb 2014

William Forsythe & The Forsythe Company
do 13, vr 14, za 15, zo 16 mrt 2014

Cherkaoui, Diaz de Garaio Esnaola, Dunberry, Jalet & Sasha Waltz & Guests
wo 26, do 27, vr 28, za 28 mrt 2014

Jan Fabre & Troubleyn
do 3, vr 4, za 5, zo 6 apr 2014

BOUGE B dans & performance festival
di 22, wo 23, do 24, vr 25, za 26 apr 2014

Wim Vandekeybus & Ultima Vez
di 6, wo 7, do 8, vr 9, za 10 mei 2014

Alain Platel & Münchner Kammerspiele & Les Ballets C de la B
wo 14 mei 2014, do 15, vr 16 mei 2014

Daniel Linehan Artiste Associé
vr 30 mei 2014

Wim Vandekeybus & Ultima Vez & Ictus

What the body does not remember

regie, choreografie, scenografie **Wim Vandekeybus**

dans **Ricardo Ambrozio, Damien Chapelle, Tanja Marín Friðjónsdóttir, Zebastián Méndez Marín, Aymara Parola, Maria Kolegova, Livia Balazova, Eddie Oroyan, Pavel Masek**

originele muziek **Thierry De Mey & Peter Vermeersch** concept en realisatie **Musique de Table (bis) Thierry De Mey** assistent uitvoering **Stephane Orlando**

muzikale uitvoering **Ictus** olv. **Georges-Elie Octors**
piano **Jean-Luc Fafchamps, Fabian Coomans** klarinet **Peter Vermeersch, Benjamin Dieltjens, Tomonori Takeda** altsaxofoon **Eric Sleichim** trombone **Alain Pire** contrabas **Géry Cambier** cello **François Deppe** viool **George van Dam**

lichtontwerp **Francis Gahide, Davy Deschepper, Wim Vandekeybus**
styling **Isabelle Lhoas** geassisteerd door **Frédéric Denis, Isabelle De Cannière** repetitor **Eduardo Torroja**

technische coördinatie **Davy Deschepper** lichttechniek **Davy Deschepper** geluidstechniek **Bram Moriau, Antoine Delagoutte, Alexander Fostier** podiumtechniek **Antoine Delagoutte, Bram Moriau, Wilfried Van Dyck**

productie **Ultima Vez** coproductie **KVS, Concertgebouw Brugge** met de steun van **Charleroi Danses, Centre Chorégraphique de la Fédération Wallonie- Bruxelles** met dank aan **Louise De Neef, Benjamin Dandoy, Thierry De Mey (Charleroi Danses)**

Originele credits (1987)

regie **Wim Vandekeybus** dans **Charo Calvo, Marian Del Valle, Yves Delattre, Patrick Dieleman, Maria Icaza, Dorothee Morel, Caroline Rottier, Simone Sandroni, Eduardo Torroja, Wim Vandekeybus** ook uitgevoerd door **Nicolas Crow, Muriel Hérault** muziek **Thierry De Mey & Peter Vermeersch** muzikale uitvoering **Maximalist !** regie-assistent **Eduardo Torroja** algemeen assistent **Octavio Iturbe** productie **Ultima Vez, Louise De Neef, Nadia Cornelis** coproductie **Centro di Produzione Inteatro Polverigi, Festival de Saint-Denis, Festival d'Eté de Seine-Maritime (Rouen), Toneelschuur Producties (Haarlem)** met de steun van **Vlaams Theater Circuit**

redactie programmaboekje **deSingel en Séverine Debecker**
foto cover programmaboekje **Danny Willems**

Gelieve uw GSM uit te schakelen.

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6 | Schilde | +32 (0)3 384 29 70 | www.tklavervier.be

Grand café deSingel open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 | www.grandcafedesingel.be
drankjes | hapjes | snacks | uitgebreid tafelen

© Danny Willems

Ruig, woest, speels, ironisch, verbluffend. Adjectieven die erg zwak klinken voor het omschrijven van deze uiterst vernieuwende dansvoorstelling, 'What the Body Does Not Remember'.

Anna Kisselgof in The New York Times, 22 november 1987

“De intensiteit van die momenten wanneer je geen keus hebt, wanneer de beslissingen voor jou worden genomen, zoals bij verliefdheid, of de seconde net vóór het ongeval dat onvermijdelijk was; plots duiken ze op, zomaar ineens, en ze zijn belangrijk voor mij vanwege hun extreem karakter veeleer dan door de betekenis die men eraan kan geven. De beslissing om dit te gebruiken als basismateriaal voor een theatervoorstelling is op zijn minst een paradoxale uitdaging, want een theatervoorstelling wordt beschouwd als herhaalbaar en beheersbaar. Maar wanneer alles is gezegd en gedaan, herinnert het lichaam zich misschien ook niets meer en is alles een subtiele illusie van het gemis, wat helpt om het spel af te bakenen of uit te putten.”

Wim Vandekeybus

“Ik was op zoek naar spektakel.”

door Moos van den Broek

Na ruim vijftig jaar toert het allereerste werk van Wim Vandekeybus weer door de wereld, ‘What the body does not remember’. In 1987 ging de voorstelling in première in de Toneelschuur. De choreograaf en zijn Nederlandse ontdekker over de impact van de voorstelling toen en over de betekenis die de voorstelling vandaag nog heeft.

Ander idioom

Dans, muziek en film; het oeuvre van Ultima Vez is een oprechte mengeling van verschillende disciplines. Zelf formuleert Vandekeybus het graag zo: ‘Dans is een vork, het is een tool. Het creëert een emotie en transporteert die. Het is altijd goed om in iets te vissen wat je niet zo goed kent en waarvan je iets kunt leren. Ik ben eigenlijk nergens in gespecialiseerd.’

Vandekeybus studeerde psychologie voordat hij audities deed bij Jan Fabre, waar hij een rol kreeg in ‘De macht der theaterlijke dwaasheden’. Daarna maakten Fabre en Vandekeybus gezamenlijk nog ‘Body, body on the wall’, een solo die later ook werd verfilmd. ‘Ik heb veel van Fabre geleerd. Vooral hoe je met simpele dingen toch een grote impact kunt creëren. Hij heeft zijn techniek en zijn eigen referentietheorieën, mijn techniek is eerder fysisch.’ Vandekeybus maakte slechts één voorstelling met Fabre, daarna koos hij zelf voor het makerschap.

Frans Lommerse, al sinds jaar en dag directeur van de Toneelschuur in Haarlem, was vooral onder de indruk van de geestdrift van Vandekeybus: “Ik wilde hem graag ondersteunen omdat hij een heel ander idioom had dan andere makers, ook binnen de traditie van de Vlaamse dans. Wim heeft een enorme drive, nog steeds overigens. Ik had nog nooit iets van hem gezien, maar viel voor zijn enthousiasme en bevlogenheid. Ik vermoedde dat ik te maken had met een talent en wilde dat ondersteunen.”

Met een budget uit de Vlaamse pot theaterprojecten ging Vandekeybus aan de slag. “Ik was niet met dans bezig, ik was op zoek naar spektakel. En ik was bezig met het thema catastrofe”, zegt

hij nu. “Ik las met de spelers het boek ‘De fatale strategieën’ van socioloog Jean Baudrillard, dat destijds zoiets was als de Bijbel. Ik zocht naar een eigen code, een code die leesbaar was, maar niet herkenbaar. Het duurde vijf maanden voordat ‘What the body does not remember’ klaar was. Je bent ook op zoek naar een eigen taal. Maar een tweede of derde stuk maken is veel lastiger.”

Instinctief

Het werden er zevenentwintig. Vandekeybus’ uitgangspunten veranderden nauwelijks de afgelopen vijftientig jaar, dat blijkt wel uit een interview dat De Morgen met hem hield naar aanleiding van de voorstelling in 1987: “De wereld is oververzadigd, je vraagt je af wat iemand nog kan boeien. Mensen leven meer en meer op het imaginaire vlak. Emoties en agressiviteit worden in de verbeelding beleefd en niet meer in de werkelijkheid. Ik maak dingen waar ik zelf honger naar heb. In mijn werk is het lichamelijke weer belangrijk, mijn fascinatie gaat uit naar het instinctieve.”

Instinctief, dierlijk, intuïtief; het zijn nog steeds de belangrijkste basisprincipes van zijn werk. Vandekeybus anno 2013: “Mijn werk gaat niet enkel over esthetiek, het gaat altijd over intuïtie, over het chaotische, het oncontroleerbare, het catastrofale en het speelse. Het is een taal vol contrasten met een ‘heartbeat’ en soul. Ik zoek niet naar technische perfecte, maar wil performers met charisma en uitstraling. Ook als je niets doet creëer je iets. Een danser moet eigenlijk heel goed kunnen verbergen dat hij een danser is.”

Lommerse: “België had destijds nog geen infrastructuur voor jonge makers als Vandekeybus. Wij boden een budget en een maand lang montage aan. Ik bracht de dansers onder bij gastgezinnen, want ze waren nog hartstikke jong. De zalen waren uitverkocht en het publiek was laaiend enthousiast. De voorstelling bracht een schok teweeg. Er waren woedende programmeurs die vonden dat ik iemand aan het hypen was die er nog helemaal niet aan toe was. Daar werd ik erg vrolijk van.”

Meditatie

De dans die Vandekeybus introduceerde was een grote inspiratiebron voor een jonge garde dansers en choreografen. In no time rolden ook de dansers van andere gezelschappen over de vloer, zij het met knee pats dan. Vandekeybus: “‘What the body does not remember’ is een eenvoudige en simpele choreografie. Het is een meditatie bijna. Er is geen verhaal en toch is het ook niet te abstract. Het gaat over simpele dingen zoals macht, fotografie, contact en reflexen. Er zijn mensen die zeggen dat de voorstelling relaties legt met het circus, terwijl ik

nog nooit iets met circus heb gedaan. Wellicht is er een connectie met het nieuwe circus, omdat het gaat over de relatie tussen lichaam en object.”

Hoe ver Vandekeybus zijn tijd ook vooruit was met zijn acrobatische virtuositeit, inmiddels zijn er tal van circusopleidingen waar dans een belangrijke rol speelt. Ook heeft de danstechniek zelf een enorme ontwikkeling doorgemaakt. Vandekeybus onderschrijft die ontwikkeling: “Ik zag dat de nieuwe cast, met overigens een acteur erin, technisch gezien betere dansers had dan toen, maar de dansers van toen waren wel nadrukkelijker aanwezig.” Dat laatste heeft ongetwijfeld ook te maken met het feit dat zij het stuk samen met Vandekeybus vormgaven.

Oude waarden

Begin jaren negentig had hij ‘What the body does not remember’ al eens hernomen en sommige rollen bijgeschaafd, deze keer bleef Vandekeybus bewust op afstand en liet hij de repetities over aan de precisie van zijn repetitor. “Ik ken het stuk als geen ander. Ik zou het zelf zeker hebben veranderd, maar je moet een historisch stuk ook in zijn waarde laten. Al zijn de oude dansers kritisch, ik vind zelf dat de oude waarden van het stuk nog helemaal overeind staan.”

Komend jaar maakt Vandekeybus zijn eerste echte lange speelfilm en als het aan hem ligt volgen er daarna nog tenminste tien films en tien voorstellingen. Ook blijft hij graag zelf spelen. “Ouderen en kinderen op het toneel, dat vind ik juist spannend. Misschien ben ik langzaam rijp genoeg om echt op het toneel te staan.”

Bron: **Theatermaker**, april 2013, p. 16-18

“Mijn temperament duwt me altijd richting extremen.”

door Jozefien Van Beek

De eerste liefde van Wim Vandekeybus was de fotografie. Hij heeft dan ook lang getwijfeld over zijn eerste werk. Moest hij zijn echte eerste werk - een foto - kiezen of zijn debuut op het podium? Het werd 'What the Body Does Not Remember.'

In de beelden die Wim Vandekeybus als tiener maakte, zijn al de thema's te zien die hij later exploreert in zijn voorstellingen. "Ik maakte foto's in onze tuin. Ik gooide stenen in de lucht en liep daar zelf tussen. Mijn broer moest afdrukken. Toen was ik dus al bezig met catastrofes."

Vandekeybus' fascinatie voor fataliteit komt tot uiting in de naam van zijn gezelschap: Ultima Vez, Spaans voor 'de laatste keer'. Zijn debuut 'What the Body Does Not Remember' choqueerde in 1987 de voltallige danswereld. Op een festival in Brazilië werd een technicus zelfs de toegang ontzegd: "Hij mocht niet binnen omdat hij een tatoeage had en een marcelleke droeg. Het publiek was in smoking."

On-controle

De jongeman zonder theater- of dansopleiding bracht met 'What the Body Does Not Remember' rauwe interactie tussen mensen op het podium: een performer gooit een steen in de lucht en blijft er onder staan tot iemand anders hem wegduwt, mannen fouilleren vrouwen met harde hand, een vrouw oefent een machtsspelletje uit op twee mannen.

"Voor mij was het een experiment. Ik wilde een spektakel maken dat de mensen zou raken, maar ik wist op voorhand niet hoe mijn eindproduct er precies zou uitzien. Ik wist wel heel goed wat ik niet wilde. Voor mij moesten de bewegingen teruggaan naar een noodzaak in plaats van puur esthetisch te zijn. Dans gaat natuurlijk heel sterk over de controle van het lichaam, terwijl ik net geïnteresseerd was in de on-controle. Mijn temperament duwt me ook altijd in de richting van iets heel heftigs, iets extreems. Ik begon onderzoek te doen naar lichamelijke reflexen. Hoe werken instincten voor het moment aanbreekt waarop de mens rationaliseert?"

Daarom kwam er als voorbereiding drie weken lang een hyperkinetisch jongetje van vijf jaar logeren bij Vandekeybus. "Ik heb hem bestudeerd en liet hem dingen doen, ideeën vertellen en teksten

schrijven. We gingen bijvoorbeeld naar een museum, waar hij over de grond begon te rollen om te zien hoe de mensen daarop reageerden. De afspraak was: we babbelen met elkaar, maar we mogen nooit met andere mensen praten. Dat was voor mij een heel belangrijke studieperiode omdat dat jongetje de bron was van de pure instincten. Heel impulsief. Inspirerend. Fantastisch mannetje.”

“Voor het stuk werkten we rond de zoektocht naar contact bij mensen die in een miljoenenstad leven, die ‘s morgens gaan werken, ‘s avonds weer thuis komen en merken dat ze de hele dag niemand hebben aangeraakt. Tango is daar een antwoord op. Die dans is eigenlijk een schreeuw: raak mij aan! Elke vrouw die aangeraakt wil worden, gaat tango dansen.

Ik wilde een scène maken over dat thema en daar heel ver in gaan. Zo is het idee van fouilleren ontstaan. Voor die scène hebben we de tango heruitgevonden. Ik was gefascineerd door aantrekking en afstoting van lichamen, door passie, verleiding, allemaal elementen van tango. Maar ik zat met een cast van niet-dansers, dus ik wist: als wij de tango gaan dansen, lachen de Argentijnen over tien jaar nog met ons. Daarom besliste ik om iets uit te vinden dat van ons was en waarmee wij de Argentijnen konden wegblazen. En dat is gelukt. Het werden mannen die vrouwen fouilleren, telkens opnieuw, tot de vrouw stilaan aan de verleiding begint. Die scène staat nog altijd als een huis. Gewoonweg mindblowing.”

Bijna in ‘t gevang

Zesentwintig jaar geleden ging ‘What the Body Does Not Remember’ in wereldpremière in Haarlem. De voorstelling sloeg in als een bom. “Iemand van het beroemde New Yorkse kunsthuis The Kitchen kwam kijken en vond het fantastisch. Twee maanden later mochten we komen spelen in New York, maar we moesten wel alles zelf betalen. Samen met mijn toenmalige manager Louise De Neef ging ik dus naar de bank. Allebei zijn we een lening aangegaan om met de voorstelling naar de VS te kunnen gaan. En twee jaar later konden we die lening niet afbetalen. Zaten we bijna in ‘t gevang. (lacht) In de zes dagen dat we in New York waren, hebben we vijf keer gespeeld. We sliepen samen in een loft bij de techniekers. Heel heftig allemaal. Maar goed, het loonde de moeite. Na de eerste voorstelling in The Kitchen hoorden wij iemand roepen. Dat was Iggy Pop, die in de raad van bestuur van The Kitchen zat en de voorstelling geweldig vond. Dat is hij ons even komen zeggen. Niet veel later wonnen we de Bessie Award. Kregen we weer een aanbieding uit New York en moesten we weer lenen. Daar hebben we onze broek aan gescheurd. Maar we hadden wel de Bessie Award.”

“Eerste werken zijn altijd heel fijn omdat je er een soort onkunde in voelt. Je bent onervaren en je weet niet waar je terecht gaat komen, maar net daardoor vind je iets nieuws uit. Om vrij te kunnen zijn, moet je jezelf wel limieten opleggen. In een eerste werk moet je veel keuzes maken, moeilijke keuzes. Je moet één idee hebben en daarin doorgaan, want als je alle honderdduizend ideeën die je hebt wil tonen, dan faalt je. Zelf had ik boeken vol ideeën. Die las ik allemaal aan mijn dansers voor, dus na twee dagen begonnen ze hun valiezen te pakken. Zij zeiden: als je niet één centraal idee kiest en uitwerkt, zijn wij weg. En ze hadden gelijk.”

Vandekeybus’ eerste werk was niet alleen voor zijn carrière belangrijk, maar ook voor zijn persoonlijk leven: “Met de partner met wie ik de fouilleerscène deed, Charo Calvo, heb ik later een zoon gekregen. De voorstelling heeft mij samengebracht met iemand die ik anders nooit had ontmoet. Daar ben ik nog steeds blij om.”

Bron: **De Morgen**, 20 juni 2013

80 is prachtig, ook op het podium

door Sofie Mulders

Dertig jaar geleden gemaakt, nog altijd goed voor volle zalen. Waarom wordt het doorbraakwerk van Fabre, Vandekeybus en De Keersmaeker nog steeds opgevoerd? Als er iets is wat deze tijden kenmerkt, is het wel de hang naar nostalgie. Terwijl Stubru het op de radio met de jaren negentig doet, maken op het podium de jaren tachtig weer furor. Na Jan Fabre met 'De macht der theaterlijke dwaasheden' (1984) waagt ook Wim Vandekeybus zich aan een re-enactment van zijn doorbraakstuk 'What The Body Does Not Remember' (1987). Iconische stukken als 'Fase' (1982), 'Rosas danst Rosas' (1983) of 'Elena's aria' (1984) van Anne Teresa De Keersmaeker vinden al langer hun weg naar het podium en zijn geregeld in binnen- en buitenland te herbekijken.

Vanwaar die kracht van wat er in de jaren tachtig op het podium gebeurde? "Bijna uit het niets brachten zij iets nieuws", legt Erwin Jans uit, dramaturg bij Toneelhuis. "Zo maakte Jan Fabre voorstellingen die acht uur duurden, een uitputtingsslag voor de lichamen van de dansers en het publiek. Vandekeybus maakte erg ongepolijste dansstukken, waarin bijvoorbeeld met stenen werd gegooid. De Keersmaeker werkte dan weer erg minimalistisch. Bij alle drie ging het om een lichamelijke aanwezigheid op het podium die voordien nauwelijks bestond."

"Deze voorstellingen waren een statement in een tijd waarin er niet zo veel gebeurde in het Vlaamse theaterlandschap", zegt ook Luc Van Den Dries, professor Theaterwetenschappen aan de Universiteit Antwerpen. "Fabre, Vandekeybus en De Keersmaeker zochten radicaal naar een eigen taal, een eigen expressievorm. Komt daarbij dat ze individueel hun eigen plek in het theaterveld onderzochten, in een tijd waarin de huizen en gezelschappen dat eerder collectief deden." De tijd was bepalend, maar de voorstellingen hebben die duidelijk overleefd. Zelfs als ze ongewijzigd worden heropgevoerd. "Tegelijkertijd verandert een kunstwerk compleet als het zich in een andere tijd afspeelt", zegt Van Den Dries, "ook als je er geen millimeter aan verandert."

Omvergooien

Dat deze gecanoniseerde voorstellingen opnieuw worden opgevoerd, is een unieke kans. Voor het publiek: jongere generaties krijgen nu ook de kans om museale stukken te zien die ontstonden in een tijd waarin zij nog niet geboren waren, oudere generaties kunnen de stukken die hun jeugd markeerden met oudere, andere ogen bekijken.

Maar het is ook voor de makers zelf belangrijk: zo onderzoeken ze welke weg ze hebben afgelegd en blikken ze terug op de ontwikkeling die ze hebben doorgemaakt.

Bezoekersaantallen bewijzen dat het publiek die denkoefeningen wel lust: Fabre, Vandekeybus en De Keersmaeker trekken volle zalen. "Niet onlogisch", zegt Guy Gypens, directeur van het Kaaitheater. "Het zijn voorstellingen die in het collectieve geheugen zijn opgeslagen, waar voortdurend over gepraat wordt en naar verwezen wordt. Bovendien zijn het ook erg goede voorstellingen: de mensen weten dus wat ze kunnen verwachten als ze zo'n iconische voorstelling gaan bekijken."

Hedendaagse makers moeten veel minder bakens verzetten, zegt Erwin Jans. "We werken nog altijd in de schaduw van de vernieuwing die de jaren tachtig kenmerkt. Het is wachten op een jonge generatie die iets helemaal anders doet. Er is natuurlijk wel vernieuwing, maar er is nog lang geen sprake van zo'n radicale breuk."

Komt daarbij dat de generatie van tachtig Vlaanderen ook internationaal op de kaart heeft gezet. Ook die strijd hoeft niet meer gevoerd te worden. "Makers van nu kunnen nog van alles toevoegen, maar omvergooien hoeft niet meer", zegt Luc Van Den Dries. "Onmogelijk is het niet, maar het wordt toch moeilijk om vandaag nog gecanoniseerd te worden." (...)

Bron: **De Morgen**, 14 februari 2013

© Danny Willems

Wim Vandekeybus

Wim Vandekeybus werd op 30 juni 1963 in Herenthout geboren. Als zoon van een dierenarts groeide hij op in een landelijke omgeving waar hij vaak in contact kwam met dieren in hun natuurlijke omgeving. Deze ervaringen hebben een grote emotionele impact gehad op Wim Vandekeybus. Dieren, hun bewegingen, hun instinctieve reacties en vertrouwen in hun fysieke kracht zijn elementen die hij vaak in zijn voorstellingen integreert. Hij vatte studies psychologie aan in Leuven, maar voltooide ze niet. Uit onvrede, naar eigen zeggen, met het teveel aan 'objectieve wetenschap'. Maar zijn interesse voor de complexe relaties tussen lichaam en geest bleef. Via een workshop bij Paul Peyskens kwam Vandekeybus in contact met theater. Hij volgde enkele danscursussen (klassieke dans, moderne dans, tango) en legde zich eveneens toe op film en fotografie. Van doorslaggevende betekenis is een auditie die hij deed bij Jan Fabre. Vandekeybus werd aangenomen en trok twee jaar lang de wereld rond met Fabre's voorstelling 'De macht der theaterlijke dwaasheden', waarin hij een van de twee naakte keizers vertolkte. Daarna besloot Wim Vandekeybus zelf aan de slag te gaan. Hij trok zich maandenlang terug met een groep jonge ervaren dansers, die zich Ultima Vez (Spaans voor 'De laatste keer') noemden. Zijn eerste productie, 'What the body does not remember' (1987), brak onmiddellijk internationaal door. Vandekeybus behoorde in één klap tot de wereldtop. In New York ontving hij tweemaal de prestigieuze Bessie Award voor de originele confrontatie tussen dans en muziek. In 1993 werd Vandekeybus 'artist in residence' bij de Koninklijke Vlaamse Schouwburg. Centraal in zijn werk staat het instinctieve lichaam. Het onrustige, onvoorspelbare, krachtige en tegelijk kwetsbare lichaam. Het lichaam van de reflexen. Sinds de eerste productie is muziek steeds een zeer belangrijk en inherent onderdeel geweest van zijn voorstellingen. Zo liet Wim Vandekeybus muziek schrijven door o.a. Peter Vermeersch, Thierry De Mey, David Byrne, Marc Ribot en Eavesdropper. Ook film en video zijn media waarmee Vandekeybus op een eigenzinnige manier gestalte geeft aan zijn creativiteit. Door de integratie van filmbeelden in zijn voorstellingen ontstaan vaak complexe relaties tussen film en podium. Naast de kortfilms en film- & videofragmenten die deel uitmaakten van zijn voorstellingen, regisseerde Wim Vandekeybus, in samenwerking met onder meer Walter Verdin en Octavio Iturbe, ook een aantal videoadaptaties van zijn dansproducties. Sinds 'What the body does not remember' heeft Wim Vandekeybus een indrukwekkend oeuvre opgebouwd met een wisselende internationale cast. In deSingel was Wim Vandekeybus sinds 1988 onafgebroken met vrijwel al zijn producties te gast. Recente voorstellingen op het Singelprogramma zijn 'nieuwZwart' (2009), 'Monkey Sandwich' (2010) 'Oedipus/Bêt noir' (2011) en 'Booty Looting' (2012).

nog Vandekeybus in deSingel

**Wim Vandekeybus
& Ultima Vez**
Talk to the Demon
(wereldcreatie)

di 6, wo 7, do 8, vr 9, za 10 mei 2014 | 20 uur | Rode zaal
€26 (basis) | €22 (-25/65+) | €8 (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

architectuur

theater

dans

muziek

www.desingel.be

t+32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.

mediasponsors

